

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 13 του Νοέβρη 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδος Οικονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 172

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΨΥΧΑΡΗΣ. 'Απολογία (συνέχεια).
 ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. 'Ο δωδεκάλογος του Γύφτου—Θεοί.
 ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. 'Από τον κόσμο του Σαλονιού—'Ιγγλέζικη ανατροπή.
 ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τò Κατοστάρικο.
 ΒΛ. ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ. Τά νυχτερινά φώτα (μεταφρ. Μιχάλη Λυκιερδούπουλου).
 Λ. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά—'Ηρώ και Λέαντρος.
 ΣΑΜΠΡΟΛ. 'Απορίες και Φόβοι
 Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. 'Ο Παληκαρής.
 ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λέαντρος Παλαμάς. Λ. Α.
 Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πράγματα ('Ο κ. 'Υπουργός της Παιδείας δεν είναι ψεύτης—'Η Κατάδικη του Φραγκοόδη—Οι κερανοί της «Κύμης»—Πατριωτισμός της κοιλιάς—Δημητράκης ο Ραλλάκης—Οι έπισημοί βιβλιοκάνηλοι)
 ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ

ΘΕΟΙ

'Εσθησα κι άπ' όσους τόπους πέλασα,
 Σέ ναούς άγνάγια, τό τσαντίρι,
 Γνώρισα την εκκλησιά,
 Τò ντζαμί, τό μοναστήρι,
 Κι άλλαξα γοργά και χτυπητά
 Λόγια με πιστούς και με λευτερές,
 Με είδαν όρθρινό οι βασιλικές,
 Και ξενύχισα σέ λαύρες και σέ σκητες·
 Και παντού, από των 'Ελλήνων τά συντόγματα
 'Ός τή μυριοστόλιστη παγόδα,
 Μύρια κι άπόκοτα ξεφύλλισα
 Τής λατρείας όλα τά ρόδα.
 Ξένος έμεινα κι άσολάβωτος
 'Από σέβας, δέηση, τάμα·
 Είμ' έγώ των άδων ό προφήτης
 Κ' ή ζωή μου είναι τό θάμα.
 Και μονάχα μιá φορά στην Πόλη μέσα
 Μ' άγγιξε ίερή κ' έμέ λαχτάρα·
 Και μου τήνε φύσηξες έσύ,
 Γύφτισσα γυναίκα ξεμαλλιάρα,
 Και τό τρέξιμό σου τό τρελλό
 Μέσ' στα τρίστρατα και μέσα στα καντούνια·
 Πίσω σου ούρλιασμα σκυλιών,
 Γύρω σου παιδιών περιβολήματα,
 Κι όχλος, και σου χτύπαι τά κουνούνια.
 Ποιά στιγμή να σ' έσπειρω βλαστήμιας,
 Ποιάς όργης βάσταξ' έσένα μήτρα,
 Σκύβαλο του κόσμου κι άποκόμματο,
 Πού είσαι ή Σίβυλλα, άπαρνήτρα;
 Κ' έκραζες βραχνά,—τό κράξιμό σου
 Δέ μπορώ να τάπολησημνήσω—
 Κ' έκραζες: «Φωτιά! να κάψω τον Παράδεισο!»
 Κ' έκραζες: «Νερό! την Κόλαση να σβύσω!»

Μεγαλόπρεπα περάσματα
 Τών θεών που δεν πιστεύω,
 'Από σάς πού μεγαλόπρεπος,
 Γαληνά σάς άγναντεύω.

'Απ' τά δάση όταν άνάμεσα
 Κι άπ' τόλόπυκνο λογγάρι
 Με περνάει σέ ράχη άσέλωνη
 Γοργή μούλα καβαλλάρη,

Οί φτελιές και τάρχιοπρίναρα
 Και τά πεύκα και τά έλάτια
 Κι όλα τά δεντρά ζερβόδεξα
 Πιλαλάν κι αυτά σάν άτια,

Κι αυτά φεύγουν σάν πετούμενα,
 Κι αυτά κάνουνε σάν κάποια
 Ξένα άγρίμια άνεμοπόδαρα
 Πού θα δέρναν τά δρολάπια.

'Όσο θέλετε φαντάζετε
 Και πλανεύετε τά μάτια·
 Μήτε άγρίμια άνεμοπόδαρα
 Μήτε πετεινά, μήτε άτια!

Είμ' έγώ που τρέχω κι' όχι έσείς,
 Τά ριζόδερα έσείς είστε,
 Φτάνει ό καβαλλάρης να σταθί
 Για τά σταματήστε!

Μεγαλόπρεπα τρεχάματα
 Τών θεών των άθανάτων,
 'Όπου και όπως κι αν υπάρχουνε,
 'Ω έσείς, ίσκιοι φαντασμάτων,

'Ω τής πλάνης γιγαντέματα,
 Θεοί έσείς, άλλοιμονό σας!
 'Απ' την ώρα που ό άνθρωπος
 Σεκαβαλλικένη έμπρός σας,

Και σταθί και διή πώς στέκεστε
 Σάν τό δρόν και σάν τή φτέρη
 Και σταθί και διή πώς κρέμειστε
 'Από τό δικό του χέρι,

Και γοικάντας πώς του κρύβετε
 Την άέρωνη την όψη
 Κάποιων ούρανών δλόβαντων,
 Πάρη και σάς κόψη,

Και τον ήλιο πώς του κρύβετε
 Βλέποντας, και για ν' άνάψη
 Μια φωτιά για φώς, για ζέσταμα,
 Πάρη και σάς κόψη!

Τέλους κανενού, καμιάς άρχής
 Τή δική μου γνώμη φράχτης
 Δεν όρίζει· είμαι του τίποτε
 Πανελεύτερος ό κράχτης.

Είμ' έγώ που σβύνω τό Γιατί
 Κ' είμ' ό άπαρητης του Κάτι.

— 'Αεροπέρινα άκαβαλλίκεντο
 Τής έρμιās άδάμαστο άτι!

Τής βλαστήμιας τάσπραπόβροντο
 'Απ' τά μάτια μου ποτέ
 Κι άπ' τά χείλια μου δεν ξέσπασε
 Πρός έσένα, όποιε, θεέ!

Όυτε μιās στιγμής δε γνώρισα
 Για σέ πόθο, φόβο, όργή·
 Ποιάς χτυπάει τό δε στοχάζεται
 Και ποιάς τρέμει τό δε ζή;

Τόσο να καρφώσω προς έσέ
 Δύναμαι τό στοχασμό,
 'Όσο δύναμαι τή θάλασσα
 Πεζοδρομός να διαβώ.

Δεν έπρόσπεσα στον ίσκιό σου,
 Και για να σου δεηθώ
 Δεν έδέθηκα τρεμάμενος
 Με κανέναν ούρανό.

Και στη γλώσσα που τή μίλησα
 Και (πού; πότε; πώς;) την πήρα
 Και τή φύλαξα σά λείψανο
 Ξεσκισμένο από πορφύρα.

Και στη γλώσσα που ξανάφωνα
 Μ' όλα που έχω θησαυρίσει
 Τά χρυσόλογα χιλώλογα
 'Απ' 'Ανατολή και Δύση,

Μιά πλανεύτρα λέξη άγρίκητη
 Μιά είναι μόνο· ή προσευχή!
 'Ω ναοί, προφήτες, είδωλα,
 Είδωλα, προφήτες, ναοί!

'Από σάς μακριά όπου πάτησα.
 Με τό πάτημά μου έφάνη
 Τό γραμμένο μαγιοβότανο.
 Τό μελλόμενο βοτάνι.

Με τό πάτημά μου βλάπησε
 Τό βοτάνι που λιντρώνει,
 Και με τή ζωή μου δλάνθισε,
 Και στην έρημο φυτρώνει,

Τό βοτάνι τής άνάστασης·
 Πότε θάρθη ή ώρα, ή ώρα
 Ν' άπλωθί μέσ' άπ' την έρημο
 Στην πολύκοσμη τή χώρα!

Ν' ανακράξη ό κόσμος κόβοντας
 Τάνθια σου τά νικηφόρα
 Κι ανασαίνοντας τά μύρα τους,—
 Πότε θάρθη ή ώρα, ή ώρα!

'Ω τό όπέρτατο τάνάσασμα.
 'Ω τό άνάγκασμα τής νίκης
 'Υστερ' από κότεργα σκλαβιάς
 Κιά 'πό χρόνια καταδίκης!